

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.V.20.852/2014/6.

A Kúria a Sipos Balázs Tihamér Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sipos Balázs Tihamér ügyvéd) által képviselt felperesnek a Havasi és Karczub Ügyvédi Irododa (ügyintéző: dr. Havasi Karolin ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 3.P.87.875/2012. szám alatt megindított és a Fővárosi Törvényszék 2014. március 5. napján meghozott 73.Pf.640.701/2013/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes 2014. május 15. napján 36. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 75.000 (hetvenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 318.900 (háromszáztizennyolcezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes 2011. október 24. napján előterjesztett, utóbb felemelt keresetében 3.768.190 forint, ennek 2011. március 25. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy 2011. március 25. napján a késő esti időben belterületén közlekedett a személygépkocsival. A... úton a ...útra vezető körforgalomra történő ráhajtas során az alperes által biztosított jármű vezetője az elsőbbségadás kötelező közúti jelzés ellenére a felperesnek nem adta meg az elsőbbséget, és a gépkocsijával a balról érkező felperes által vezetett járműbe ütközött, ami ennek következtében megsérült. Az illetékes hatóság a balesetet okozó másik jármű vezetőjét közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértés elkövetése miatt elmarasztalta. A felperes a káreseményt az alperesnek bejelentette, de az alperes a teljesítést megtagadta. Keresetét a Ptk. 346. § (1), 339. § (1),

355. § (1), (2) bekezdésére és a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvényre alapozta. A járművön két okból következett be sérülés: az elsődleges ütközés miatt a jobb első ajtó sérült meg, majd ezt követően a felperes a körforgalom szélén lévő oszlopnak ütközött, melytől a jármű eleje, a lökhárító, a rendszám tábla, a hűtőrács, a motorháztető és a belső alkatrészek sérültek meg. A jármű német casco biztosítója a javítási költséget és az értékcsökkenést nem térítette meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte vitatva annak mind a jogalapját, mind az összegszerűségét. A jogalapot azért vitatta, mert a jármű sérülései - melyeket a kárfelvétel során rögzítettek - a baleseti szituációval nem azonosíthatók. A baleset a felperes által előadott módon nem történhetett meg. Vitatta, hogy a felperes által megjelölt sérülések a bekövetkezett balesettel okozati összefüggésben állnának. Az összegszerűséget illetően pedig nem látta megállapíthatónak, hogy az igény pontosan mire vonatkozik. A felperes által csatolt számla alapján nem ellenőrizhető, hogy a felperes mely tételeket érvényesíti. Vitatta, hogy a javítás ténylegesen megtörtént, és ha megtörtént, az a csatolt számla szerinti módon volt. A felperes a számlában írt fizetést nem teljesítette. A kárbejelentés az állítólagos javítás után hónapokkal történt. A szakértői vélemény alapján előadta, hogy a másodlagos ütközésből eredő károkért az alperes által biztosított gépjármű vezetője nem tehető felelőssé, a felperes által előadott erőteljes jobbra kormányzás a 30 km/h melletti sebességnél teljesen életszerűtlen. A kárbejelentés időpontjára tekintettel külön is vitatta a 2011. augusztus 16. napja előtti időszakra vonatkozó késedelmi kamat iránti igényt.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. szeptember 27. napján meghozott 3.P.87.875/2012/31. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 3.768.190 forintot, ezen összeg után 2011. május 25. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 407.118 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy Magyar Állam javára fizessen meg külön felhívásra a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 226.080 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Ptk. 339. § (1), 346. § (1), 355. § (4), 559. § (1) bekezdései és a 2009. évi LXII. törvény 12., 27. §-a és 28. § (1) bekezdése keretében vizsgálta. Megállapította, hogy a károkozó gépkocsinak a baleset idején az alperesnél volt kötelező gépjármű-felelősségbiztosítása. A biztosítás kiterjedt a felelősség kérdésének vizsgálatára és azoknak a megalapozott kártérítési igényeknek a kielégítésére, amelyeket a biztosított személyekkel szemben a biztosítási

szerződésben megjelölt gépjármű üzemeltetése során okozott károk miatt támasztanak. Megállapította, a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a baleset következtében a gépkocsija megsérült, és őt terhelte a javítási költség bizonyítása is. Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki azt a személyt, aki a baleset idején a felperes utasa volt, és aki elmondta, hogy a baleset 2011. március 25-én a késő esti órákban következett be egy körforgalomban. A felperes járműve már a körforgalomban haladt, amikor az oldalának ütközött a károkozó gépjármű. Az ütközés következtében az autójuk megcsúszott, és egy oszlopnak csapódott. A gépkocsi javítását a tanú végezte el. Ugyancsak tanúként hallgatta ki a másik jármű vezetőjét, aki azt adta elő, hogy a körforgalomban a koccanást az előzte meg, hogy úgy látta, a másik jármű vezetője villantott neki, ezért haladt tovább. A szabálysértési eljárás során is kihallgatták, és a történéseket egyezően adta elő, mint tette azt a per során. Az elsőfokú bíróság megállapította tehát, hogy a két jármű ütközése bekövetkezett. Az alperes vitatta a javítási költséget és azt, hogy a felperes járművének sérülése az ütközésből származott. A kirendelt szakértő megállapította, hogy nem áll rendelkezésre olyan adat, amely kizárná a két gépjármű ütközését a baleseti helyszínen a felek által leírt szituációban. Azt is megállapította, hogy a felperes gépkocsijának oszlophoz ütközése a vezető jelentős irracionális beavatkozásakor következhetett be. Az elsődleges ütközésből származó sérülések javítási költségét 579.416 forintban, a másodlagos ütközésből származókat pedig 3.188.774 forintban határozta meg. Az elsőfokú bíróság szerint a másodlagos ütközés is okozati összefüggésben áll az alperes által biztosított autót vezető személy felróható magatartásával, mert ha megadja a felperesnek az elsőbbséget, a másodlagos ütközés sem következik be. Az alperest tehát a teljes kár megtérítésére kötelezte. A perköltségről a Pp. 78. §-a alapján határozott.

A Fővárosi Törvényszék 2014. március 5. napján meghozott 73.Pf.640.701/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az alperes marasztalását 579.416 forintra, annak 2011. augusztus 16. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára leszállította. A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 142.319 forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy 192.185 forint, az alperest, hogy 33.915 forint le nem rótt kereseti illetéket fizessen meg az államnak külön felhívásra. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 83.748 forint másodfokú perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy 256.275 forint, az alperest, hogy 45.225 forint le nem rótt fellebbezési illetéket fizessen meg az állam külön felhívásra.

A másodfokú bíróság - jóllehet a károkozó és a károsult is magyar állampolgár, és a baleset is Magyarországon következett be, de mert a felperes tulajdonában álló gépjármű Németországban volt nyilvántartva, és ott is rendelkezett biztosítással - vizsgálta a joghatóság kérdését és az alkalmazandó jogot is. A 44/2001/EK rendelet 3. szakasz 11. cikk (2) bekezdés és 9. cikk (1) bekezdés a) pontja alapján a magyar bíróság joghatóságát fennállónak minősítette. A jogellenes károkozásból eredő szerződésen kívüli kötelmi viszonyra annak az országnak a jogát kell alkalmazni, amelyben a kár bekövetkezik függetlenül attól, hogy mely országban következett be a kárt okozó esemény, és függetlenül attól is, hogy ezen esemény közvetett következményei mely országban vagy országokban következnek be (864/2007/EK rendelet II. fejezet 4. cikk (1) bekezdés). A kereseti kérelem elbírálására tehát a magyar jogot és ezen belül a 2009. évi LXII. törvény szabályait tekintette alkalmazandónak.

Az alperes elismerte, hogy a károkozó a baleset idején nála rendelkezett kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással, ezen túlmenően azonban vitatta a keresetben foglaltakat, így az ütközés bekövetkezését, hogy a felperesi gépjármű sérülései a leírt baleset során keletkeztek, vitatta a javítási költséget és azt, hogy a felperes a gépkocsit ténylegesen megjavíttatta.

A kirendelt igazságügyi szakértő megállapította, hogy „az ütközési felületek kompatibilitási vizsgálata során nem merült fel olyan ellentmondás, amely a két jármű kárleírás szerinti ütközését kizárná”. Az elsődleges ütközésért a károkozó gépjármű vezetőjének felelősségét a rendőrségi iratok alátámasztották, köztük az a határozat is, amely a közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértés elkövetése miatt pénzbírságot szabott ki. A másodlagos ütközéssel kapcsolatban a baleset elemzését követően a szakértő ellentmondást állapított meg. A baleseti szimulációk szerint nem volt objektív okozati összefüggés a két jármű ütközése és a felperes járművének oszlopnak ütközése között. A másodlagos ütközés a vezető jelentős, irracionális beavatkozásakor (fékezés hiánya, határozott jobbra kormányzás) következhetett be. Amennyiben a felperes az elsődleges ütközés után fékezett volna - vészfékezésre nem is lett volna szükség -, akkor a másodlagos ütközés előtt a járművet megállíthatta volna. A felperes azonban nem fékezett, ésszerűtlen kormánymozdulatot tett, ráadásul abba az irányba, ahonnan az ütközés történt. A kártérítési felelősségnek négy alapvető feltétele van: jogellenesség, felróhatóság, kár, okozati összefüggés a kár és a felróható tevékenység között. A kártérítés sikerességéhez a károsultnak azt kell bizonyítani, hogy kára következett be, a kárt a károkozó tevése vagy mulasztása okozta, a kár bekövetkezte és a károkozó magatartása között okozati

összefüggés áll fenn. A szakvéleményben foglaltak alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy nincs objektív okozati összefüggés a két gépjármű ütközése és a felperes járművének oszlophoz ütközése között. A másodlagos ütközés tekintetében nincs olyan felróható magatartás az alperesi biztosított részéről, amiért az alperes helytállási kötelezettsége fennállna. A felperes részéről olyan vezetéstechnikai hiba történt, ami a károkozónak nem volt felróható. A 2009. évi LXII. törvény 27. és 28. §-a szerinti kártérítési felelősség az alperest csak az elsődleges ütközésből eredő kár megtérítésére terheli. A felperesnek azt a nyilatkozatát, hogy a gépjárművet megjavíttatta, alátámasztotta tanúvallomás és a felperes becsatolta a javításról kiállított 2011. május 31-én kelt számlát. Ezek alapján a másodfokú bíróság bizonyítottan látta a javítás megtörténtét és azt, hogy a felperes 579.416 forint kár megtérítésére tarthat igényt.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes nem tett eleget az őt a Ptk. 544. § (1) és (2) bekezdése szerint terhelő kötelezettségnek. A másodfokú bíróság kimondta, hogy az e rendelkezés során meghatározott harminc napos határidőhöz kötött bejelentési kötelezettség a biztosítottat terheli, és a mulasztás jogkövetkezménye is őt sújtja. A felperes azonban nem minősül biztosítottnak, az alperessel szerződéses kapcsolatban nem állt, így kettejük jogviszonyára ez a jogszabályhely nem alkalmazható.

Az alperes fellebbezése kiterjedt a kamatfizetés kezdőidőpontjára is. A 2009. évi LXII. törvény 29. § (2) bekezdése alapján a károsult a káreseményt annak bekövetkeztétől, illetve a tudomásszerzéstől számított harminc napon belül köteles bejelenteni a biztosítónak. A felperes maga sem állította, hogy harminc napon belül eleget tett a kárbejelentési kötelezettségnek. A periratok szerint ez csak 2011. augusztus 16-án történt meg, így a másodfokú bíróság ennek megfelelően állapította meg a kamatfizetés kezdőidőpontját.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés b) és c) pontja, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezését kérte és az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet anyagi jogot sértve téves, mert az első és második ütközés között nem állapított meg okozati összefüggést (Ptk. 339. § (1) bekezdés), kárelhárítási mulasztást állapított meg a felperes terhére (Ptk. 340. §), és tévesen alkalmazta a Ptk. 544. §-át. Az okozati összefüggést illetően kifejtette, hogy ha az alperes által biztosított gépkocsi nem ütközik neki a felperes járművének, akkor ez utóbbi nem ütközik az oszlopnak, hanem baj nélkül behajt a körforgalomba, majd onnan kihajt. Tarthatatlan álláspontnak minősítette, hogy az első

ütközésnek semmiféle hatása nem volt a felperesi gépkocsi irányára, mozgására, a felperes autóvezetésére. A más által előidézett veszélyhelyzetben a nem a legcélszerűbb megoldás választása nem róható fel a károsultnak. A felperes szabályosan haladt a körforgalomban, amikor a másik gépkocsi szabálytalan vezetés miatt váratlanul az oldalának ütközött. A felperest az ütközés meglepte, megijesztette, a gépkocsija irányát megváltoztatta, és ebben a szituációban, a sűrű forgalomban nem a leghelyesebb vezetéstechnikai megoldást választva felkapott a padkára, és oszlopnak ütközött. A biztosítási esemény bejelentését illetően is téves megállapításra jutott a másodfokú bíróság, mert a Ptk. 544. §-a nem a károsult, hanem a biztosított kötelezettségét írja elő. A felperes tehát fogalmilag nem mulaszthatott.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Rámutatott, hogy a másodfokú bíróság nem sértette meg a felperes által felhívott jogszabályok egyikét sem. A bizonyítékok okszerű mérlegelése után jutott arra a megállapításra, hogy nincs objektív okozati összefüggés a két gépjármű ütközése és a felperes gépjárművének oszlophoz ütközése között. Nem történt jogszabálysértés, amikor a bizonyítékok értékelésével arra a megállapításra jutott: a második ütközés esetében a felperes olyan vezetéstechnikai hibát vétett, ami nem felróható a károkozónak. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság nem hivatkozott a felperes által megsértett jogszabályként megjelölt Ptk. 340. §-ára. Mindazonáltal megjegyezte, hogy a kirívóan okszerűtlen magatartás nem tekinthető vezetéstechnikai hibának, így nem felel meg az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelményének. A szakértő szerint a második ütközés akkor következhetett be a perbeli helyen és időben, ha a felperes a járművel nem fékez, a kormányt határozottan eltekeri, méghozzá a veszély irányába. Ezzel a felperes olyan kirívóan okszerűtlen, irracionális magatartást tanúsított, ami nem felel meg a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelményének. A második ütközésből eredő károk abból erednek, hogy a felperes megsértette a kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettségét, és az ebből eredő kár megtérítésére az alperes nem kötelezhető. Jelezte, hogy a bizonyított tényekkel ellentétben áll a felperesnek az a kizárólag a felülvizsgálati kérelemben előadott tényállítása, hogy sűrű forgalomban következett be az ütközés. Végül a másodfokú bíróság nem alkalmazta a Ptk. 544. §-át, mert ha ezt megteszi, úgy a keresetet teljes egészében elutasította volna. Kérte, hogy a Kúria a jogerős ítélet késedelmi kamat kezdőidőpontjára vonatkozó rendelkezését abban az esetben is tartsa fenn hatályában, ha a tőkekövetelés tekintetében a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemnek megfelelően megváltoztatja.

A felperes észrevételében előadta, hogy ő csak egy átlagos autóvezető, aki a váratlan ütközés következtében hirtelen nem tudta

mi történt, és mi fog történni, másodpercekre elvesztette a biztonságát, és ebben a zavart állapotban csinált egy szakszerűtlen manővert, és oszlopnak ütközött. Ha az alperes által biztosított jármű nem ütközik a felperesnek, a felperes nem ütközik az oszlopnak. Ezért a két ütközés között szubjektív okozati összefüggés állapítható meg. A törvény nem kívánja meg az okozati összefüggés objektivitását. A felperes az adott helyzetben úgy járt el, ahogy egy átlagos autóvezetőtől általában elvárható, a vezetéstechnikai hiba nem róható fel neki. A konfliktushelyzet elkerülése érdekében ösztönszerűen jobbra kormányzott, más irányba nem is tudott volna menekülni, hiszen körforgalomban közlekedett. A felperes vezetéstechnikai hibáját sem a szakértő, sem a másodfokú bíróság nem nevezte kirívóan okszerűtlennek. Igaz, hogy a jogerős ítélet a Ptk. 340. § (1) bekezdését formálisan nem hívta fel, de a felperes vezetéstechnikai hibájára utalás tartalmilag ezt jelenti.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban jelölte meg, hogy tévesen jutott arra a következtetésre, miszerint a másodlagos ütközésből eredő károkat az alperes nem köteles megtéríteni okozati összefüggés hiányában. Jogszabálysértőnek minősítette, hogy a felperes terhére megállapította a kárelhárítási kötelezettség elmulasztását. Végül sérelmezte a Ptk. 544. §-ának alkalmazását. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott jogerős ítélet azonban nem jogszabálysértő.

A per tárgyát képező balesetben részes másik gépkocsi vezetője az alperesnél rendelkezett kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással. A Ptk. 559. § (1) bekezdése szerint a felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosított követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése alól, amelyért jogszabály szerint felelős. A 2009. évi LXII. törvény 12. §-a értelmében a biztosítás kiterjed a felelősség kérdésének vizsgálatára, és azoknak a megalapozott kártérítési igényeknek a kielégítésére, amelyeket a biztosított személyekkel szemben a biztosítási szerződésben megjelölt gépjármű üzemeltetése során okozott károk miatt támasztanak. A felperes keresete alapján azt kellett vizsgálni, hogy az általa a károkozó jármű kötelező felelősségbiztosítására tekintettel érvényesített követelés egészben vagy csak részben illeti meg. Figyelemmel arra, hogy az alperes a jogerős ítéletet felülvizsgálati kérelemmel nem támadta, az már nem tehető vitássá, hogy az alperes az ún. elsődleges ütközésből eredő kárt köteles megtéríteni, mert azért az általa biztosított személy felel.

Az alperest azonban csak annak a kárnak a megtérítése terheli, amelyért a biztosított felelős. Ezért az eljáró bíróságok helyesen bontották szét az elsődleges, illetve a másodlagos ütközés hatására keletkezett sérülésből eredő károkat. A perben kirendelt szakértő kifejtette, hogy az elsődleges ütközést követően az oszlopnak ütközés úgy következhetett be, ha a felperes - a reakcióidőt követően

- a kormánykereket határozottan, kb. fél fordulattal (180-200 fokkal) jobbra tekeri. Az elsődleges ütközéskor a felperes járműve 27-28 km/h sebességre lassult. Az átlagos reakcióidőt követően 9 méter távolságra volt az oszloptól, és ez a távolság elég volt ahhoz, hogy késedelem nélküli határozott fékezéssel a járművet még az oszlop előtt megállítsa. A másodlagos ütközés a felperes jelentős, irracionális beavatkozásakor következett be. A Kúria egyetértett a másodfokú bíróság jogi okfejtésével, hogy a másodlagos ütközésből eredő kár nem áll okozati összefüggésben az alperes által biztosított jármű jogellenes magatartásával. Az elsődleges ütközést követően az elvárható magatartás az lett volna, hogy a felperes az egyébként is lassan haladó járművét tovább lassítsa, fékezzen. Ehelyett a felperes a járművét nem fékezte, hanem az ütközés irányába kormányozta. A felperes súlyos vezetéstechnikai hibát vétett, a járművének az oszlophoz ütközése nem az elsődleges ütközésből következett. Nem az alperes által biztosított jármű lökte a felperes járművét az oszlopnak, az ütközés természetéből adódóan éppen az ellenkező irányba kellett, hogy tolja. A felperes a járművével azért ütközött az út menetirány szerinti jobb oldalán lévő oszlopnak, mert a felperes ésszerűtlenül a járművét jobbra kormányozta. A felperes súlyos vezetéstechnikai hibájából eredő kárért a balesetben részes másik jármű vezetője, az alperes által biztosított személy nem tehető felelőssé, és így ezt a kárt az alperes nem köteles megtéríteni. Ezt a kárt a felperes a Ptk. 99. § -a alapján viselni tartozik.

A felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben a jogerős ítélet a másodlagos ütközésből eredő kár megtérítésére vonatkozó igényt nem a Ptk. 340. § (1) bekezdésére alapítva utasította el, hanem a Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott kártérítési felelősség együttesen érvényesülő négy feltételéből egyiknek, az okozati összefüggésnek a hiánya miatt. A jogerős ítélet nem állapította meg, hogy a felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdésében írt kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettségét megsértette volna, erre a felülvizsgálati kérelem alaptalanul hivatkozott.

Az ügy érdemét illetően - figyelemmel a részleges marasztalásra is - irreleváns a felperesnek a Ptk. 544. §-ára alapozott felülvizsgálati kérelemben kifejtett érvelése. A jogerős ítélet - egyezően a felperes okfejtésével - azt tartalmazza, hogy ez a törvényi rendelkezés a biztosítottra, tehát az alperessel szerződéses kapcsolatban álló személyre rótt kötelezettséget, ezért e törvényi előírás megsértése a felperes terhére nem írható, éppen ezért a peres felek viszonylatában e rendelkezés nem alkalmazható, mint ahogy az eljáró bíróságok nem is alkalmazták.

Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A sikertelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével összefüggő ügyvédi munkadíjat megfizetni (Pp. 75. § (2) bekezdés), és terheli a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megtérítése (Itv. 62. § (1) bekezdés b) és c) pont, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés).

Budapest, 2014. szeptember 24.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő